

Transgender – spoveď nešťastnej matky

Katherine Cave

27. mája 2019 ✚ Spoločnosť ✚ Gender

„Žurnalistika nikdy nemôže mlčať: to je jej najväčšia čnosť a jej najväčší nedostatok. Musí hovoriť a to okamžite, hoci ozveny zázraku, tvrdenia o triumfe či znaky zdesenia ešte doznievajú.“ - Albert Camus

Zdroj: pixabay.com

Škandál detského transgendrizmu

V Spojených štátoch sa rozrastá medicínsky škandál, ktorý poškodzuje deti a ničí rodiny. A zničil aj moju rodinu.

Pred piatimi rokmi, keď mi moja 13-ročná dcéra povedala, že je transgender, bola som týmto nečakaným oznámením šokovaná. Moja reakcia vôbec nesúvisela s nejakými predsudkami – politickým presvedčením som liberálka – ale s tým, že som sa celý jej život o ňu starala ako pozorná a citlivá matka. Jednoducho mi to nedávalo zmysel.

Hľadala som radu u odborníkov, pretože som si nebola istá, ako mám na to reagovať. Terapeuti však nemali absolútne nijaký záujem skúmať možné príčiny jej náhle objavenej identity. Namiesto toho mi hovorili, že sa k nej musím správať ako k svojmu synovi. Radili mi, aby som ju volala mužským menom, používala mužské zámená a kúpila pás, ktorý by sploštil jej prsia (hoci zároveň by spôsobil aj poškodenie tkaniva a mal iné negatívne účinky), aby mohla vystupovať ako chlapec. Mnohí terapeuti, na ktorých som sa obrátila, nebrali do úvahy nijaké ostatné okolnosti, ako sú vplyvy spoločnosti či médií, ani to, že viac ako 5% študentov školy, ktorú navštevuje, sa tiež považuje za transgender.

Hľadala som pomoc na gender klinike, pretože ako nevedomý ignorant som predpokladala, že tam ju dôkladne odborne vyšetria. Mýlila som sa, pretože namiesto dôkladného vyšetrenia hneď tvrdili, že má mužskú identitu. Vyvíjali na mňa nátlak, aby som súhlasila s podávaním liekov blokujúcich pubertu, ktoré sú vraj bezpečné a ich účinky dôkladne preskúmané. Keď som si to neskôr overovala, potvrdilo sa mi, že to nie je pravda.

Keď som skúmala lekársku prax transgendrovej pediatrie, hlboko ma znepokojilo to, čo som sa dozvedela. Terapeutov a klinických lekárov učia, že nesmú spochybňovať nové identity detí; v mnohých štátoch a mestách Spojených štátov je to dokonca protizákonné. Ešte šokujúcejší je nikým nespochybňovaný lekársky protokol, ktorý vážnym a nezvratným spôsobom mení telá detí.

Na blokovanie puberty detí sú nasadzované lieky, ktoré majú vplyv na ich budúcu plodnosť.

Dospievajúcim chlapcom sa nasadzujú ženské hormóny, trinásťročným dievčatám sa ponúka mastektómia (odstránenie mliečnej žľazy) a dvanásťročným deťom sa injekčne podáva

testosterón. (Nedávno vyšlo najavo, že v roku 2017 bol vek dievčat, ktorým sa mohol podávať testosterón – podľa štúdie za 5,7 milióna USD z peňazí daňových poplatníkov – znížený na osem rokov).

Zdroj: pxhere.com

Neexistuje jediný objektívny test, na základe ktorého by sa takéto invazívne lekárske intervencie mali vykonávať, ani jediná dlhodobá štúdia, ktorá by potvrdzovala ich medicínsku nevyhnutnosť! Tieto hormonálne liečby a ireverzibilné operácie sú založené na nedokázateľných identitách, vyplývajúcich z nespočetného množstva komplexných otázok, ktoré sa časom, s vysokou pravdepodobnosťou, menia. Toto nie je medicína založená na dôkazoch. Klinickí lekári viac-menej bez problémov presvedčia rodičov, aby súhlasili s touto riskantnou hormonálnou a chirurgickou liečbou, ktorú neskôr, s vysokou pravdepodobnosťou, budú ľutovať. Pritom používajú falošné argumenty a uistenia, že ich liečba vraj zachraňuje život a je nutná, aby sa predišlo samovražde dieťaťa. V skutočnosti bezprostrednými výsledkami tohto lekárskeho experimentu na deťoch sú vážne komplikácie, sterilita a strata sexuálnej funkcie. A dlhodobé následky jednoducho nepoznáme. Toto je medicínsky škandál. O ňom však vie iba málo ľudí, pretože *mainstream* o ňom neinformuje.

Za posledných niekoľko málo rokov sa príbehy o „transgenderových“ deťoch stali čoraz bežnejšie, ale málokedy k tomu zaznejú nejaké kritické výhrady. Identity týchto detí sú predstavované ako nemenné, zatiaľ čo ideologicky zamerané medicínske postupy, ktoré ich betónujú, nikto neskúma. Príbehy sledujú dokonale predvídateľný naratív: sympatické deti vzbudzujú súcit, tranzícia je nevyhnutne potrebná a ich rodičia sú obdivovaní za svoju statočnosť.

V snahe ukázať pravdu skrývajúcu sa za týmito pohodovými príbehmi, som písala do novín a osobne som sa stretla a rozprávala s mnohými novinármi. Keď si vypočuli môj príbeh, sľubovali, že o tomto škandále určite napíšu, ale nikdy to neurobili. Prečo nenapíšu pravdu: že tieto deti a ich rodiny sú obeťami bezohľadných medicínskych praktík, ktoré nemajú nijaké ukotvenie vo vede?

The Washington Post

O získanie mediálnej pozornosti som začala márne bojovať v januári 2017, keď som napísala každému novinárovi, o ktorom som si myslela, že by mu na tom skutočne mohlo záležať. Jedným z nich bol Steven Petrow, komentátor denníka *The Washington Post*. Namiesto toho, aby mi poslal ohľaduplnú, privátnu odpoveď, zradil moju dôveru: bez môjho vedomia a súhlasu použil moju osobnú prosbu do svojej budúcej rubriky.

V mojom liste som mu vysvetlila, ako moja dcéra začala veriť, že je transgender po jednej prednáške v škole a že terapeuti mi hovorili, aby som nespochybňovala jej presvedčenie a navrhovali mi, aby som jej kúpila prsníkový pás a nútili ma, aby som dala súhlas s hormonálnou liečbou. Povedala som mu, že je prakticky nemožné nájsť náležitú pomoc, a že existuje nespočetné množstvo rodičov, ako som ja, ktorí zúfalo potrebujú, aby ich nejaký novinár vypočul a napísal pravdu.

Zdroj: pixabay.com

Petrow namiesto toho však selektívne citoval z môjho listu vo svojom článku zverejnenom 24. februára 2017, v ktorom presadzoval práve ten naratív, ktorý som chcela spochybníť. Moju formálnu sťažnosť *The Washington Post* ignorovali.

O dva týždne nato Petrow moderoval on-line rodičovský *chat* s klinickým lekárom Michellem Forcierom, MD, z Brown University, ktorého jasným zámerom bolo vykresliť rodičov, ako som ja, v podobe zaostalých bigotov. Forcier odmietol obavy jedného rodiča, že mastektómie sú „drastické“ a nazval to „neobjektívnym a predpojatým jazykom“. Forcier tvrdil, že operácie „skutočne zmenili životy mnohých trans chlapcov a trans mužov“ pri „nízkom riziku, malých komplikáciách či zanedbateľnom počte tých, ktorí to neskôr ľutovali“, a vyhlásil: „Máme to šťastie, že mnohí rodičia chápu, že čakať do plnoletosti s chirurgiou hrudníka u niektorých mladých tínedžerov, je kruté a škodlivé z fyzického a psychiatrického hľadiska.“

Na otázku o etickosti chirurgického zásahu na deťoch a celoživotného podávania hormonálnych liekov, Forcier odpovedal: „Ako je etické negovať identitu osoby – hovoriť jej, že ju poznáte lepšie ako ona? Ako etické je odmietnuť osobe prístup k liekom, ktoré sú veľmi bezpečné, účinné a dokázateľne prospešné? . . . To by ste chceli, aby aj cukrovkár najprv upadol do diabetickej ketoacidózy a kómy a až potom mu poskytli tekutiny či inzulín, ak by ste mali podozrenie na vysokú pravdepodobnosť diabetu? Čakali by ste, aby astmatik upadol do bezvedomia a až potom mu dali kyslík a albuterol? Gendrová starostlivosť má mnoho bezpečných medicínskych alternatív, ktoré sú v mnohých prípadoch bezpečnejšie ako neposkytovanie starostlivosti.“

Minulý rok na jeseň iná novinárka z *The Washington Post* prejavila záujem porozprávať sa so mnou. Hoci som si bola aj vtedy istá, že to bude opäť zbytočné, nikdy neodmietam možnosť hovoriť o tejto téme. Osobne sme sa rozprávali asi dve hodiny, počas ktorých som jej vyrozprávala príbeh mojej dcéry a ukázala jej všetku dokumentáciu súvisiacu s týmto medicínskym škandalom. Povedala som jej, že mám pochybnosti o tom, či jej dovoľia zverejniť príbeh, ktorý nie je v súlade so súčasným transgenderovým naratívom. Uistila ma, že to tak nebude a povedala, že ona je odvážna. Nakoniec, keď sme sa lúčili, som urobila čosi, čomu sa pred cudzími ľuďmi veľmi snažím vyhýbať – rozplakala som sa. V najbližšom e-maile mi vyjadrila svoju sympatiu a povedala, že príslušný redaktor tento príbeh schválil. To bolo pred piatimi mesiacmi. O tejto téme však nenapísala ani riadok, zatiaľ čo *The Washington Post* naďalej zverejňuje príbehy o transgenderových deťoch v rovnakom duchu ako doteraz.

Ticho v iných médiách

V uplynulom roku sme spolu s ďalšími rodičmi mali rozhovor s dvomi novinármi z *The New York Times*. Obaja to brali vážne, prejavovali záujem a sľúbili, že naše príbehy zverejnia. Aj toto sa však ukázalo ako ďalšia strata času. Toto bolo obzvlášť znepokojujúce vzhľadom na početné jednostranné (otrasné) príbehy, ktoré NYT pravidelne zverejňoval. Rovnako dopadli aj nespočetné pokusy s inými menej známymi médiami. Obracajú sa na mňa novinári alebo rodičia, o ktorých viem, že majú veľký záujem. Trochu sa v tom pohrabú. Vystrašia sa. Nič neuvěřia. Potom nás ignorujú.

Zradil ma dokonca priateľ môjho manžela. „John“ je spravodajský redaktor pre oblasť medicíny. Manžel ma ubezpečil, že bude rešpektovať naše súkromie a sám, ako otec, bude mať eminentný záujem, aby nám pomohol. S veľkými obavami som rozpovedala Johnovi, čo sa stalo s našou dcérou a aké je to frustrujúce presvedčiť médiá, aby informovali, čo sa deje s deťmi, ako je naša dcéra. Keď som mu poskytla rozsiahlu písomnú dokumentáciu, John mi povedal, že má o to „veľký záujem“.

Bola som nadšená z tejto pozitívnej odozvy, ale zdá sa, že John zmenil názor a nemal odvahu mi to povedať. O mesiac nato som Johnovi napísala naposledy:

“Naliehavo potrebujeme niekoho, kto by nám pomohol ukázať pravdu o tomto hnutí a to, že prakticky každá väčšia lekárska a psychologická asociácia podľahla ideológii. Dôsledky pre deti zachytené do tejto pavučiny sú veľmi vážne. Operácie eufemisticky nazývané ako „gender affirming“ (rodové potvrdenie) nezvratne mrzačia mladých ľudí, ktorí si – po čase – často uvedomia, že to bola chyba. Znovu sa na teba obraciam a dúfam, že ťa dokážem presvedčiť o dôležitosti tohto príbehu. Alebo ak nie, mohol by si ma aspoň niekomu odporučiť, kto by o to mohol mať záujem? Ako vieš, táto otázka sa bytostne dotýka našej rodiny. Urobím maximum pre to, aby som zachránila svoju dcéru z jej zajatia predtým, než realizuje svoje predstavy o medicínskej tranzícii. Budem vďačná za záujem zo strany kritických médií v akejkoľvek forme. Mám pocit, že bežím preteky s časom.“

John už mne ani môjmu manželovi nikdy neodpovedal. (Pritom boli tridsať rokov priatelia.)

Do júla 2018 som svoju pozornosť sústreďovala na investigatívnych novinárov. Zozbierala som peknú zbierku dôkazov, ktoré som potom zhromaždila do obsiahlej dokumentácie dokazujúcej medicínsky škandál. Potrebovala som už iba jedného odvážneho novinára. Väčšiu časť práce som urobila, a keďže som sa chcela o ňu nezištne podeliť, svoj príbeh som ponúkla všetkým investigatívnym novinárom, ktorí vyhrali Pulitzerovu cenu (vrátane finalistov).

Opäť sa nikto neobťažoval mi odpovedať.

Šíriť pravdu

Nie je to iba problém novinárov, ktorí o tom odmietajú písať, či redaktorov, ktorí im to nedovolia. Aj moje príspevky na online fórach sú cenzurované. Môj komentár v diskusii o téme mladých vysokoškolákov s trans-identitou bol okamžite zmazaný. V priebehu niekoľkých minút som vždy bola zo stránky vykázaná. Môj komentár k tomuto príbehu, v *The Washington Post*, bol vymazaný pár hodín po jeho uverejnení. Ľudia v *Supporting Emotional Needs of the Gifted* (Podpora emocionálnych potrieb nadaných detí) ma blokovali na svojej twitterovej stránke. Môj priestupok? Iba som sa snažila šíriť pravdu.

Nakoniec som sa rozhodla ísť „mimo mainstream“ a oslovila Ryana Andersona z nadácie Heritage Foundation. Súhlasil, že bude moderovať politicky ľavicovo zameraný panel, v rámci ktorého po prvý raz odznejú príbehy detí, ktoré boli poškodené medicínskymi praktikami „genderovej identity“. Diváci sa dozvedeli o škole, „kde niekoľko študentov dostávalo hormóny a jedna podstúpila mastektómiu vo veku 16 rokov“. Dozvedeli sa tiež, že rodičia, ktorí neschvaľujú riziko genderovej identity svojho dieťaťa, sú nahlasovaní Službe na ochranu detí a často im deti odoberú. . . a tiež o tom ako jedno maloleté dieťa podstúpilo dvojnásobnú mastektómiu a druhé radikálnu hysterektómiu bez súhlasu rodičov. Diváci boli viditeľne rozrušení a šokovaní.

Ako referovalo o udalosti NBC News? (Pôvodný urážlivý článok bol revidovaný kvôli mnohým online a formálnym sťažnostiam. Obidve verzie ignorovali osobné svedectvo o neospravedliteľnom zdravotnom poškodení detí.)

Zdroj: pixabay.com

Minulý mesiac Anderson moderoval panel v Heritage na tému *Lekárske poškodenia v dôsledku hormonálnych a chirurgických zákrokov na deťoch trpiacich dysforickou poruchou*. Matka trans-dcéry po prvýkrát verejne prehovorila, keď žiadala: „Transgender deti potrebujú náš súcit a našu pomoc. Potrebujú zodpovedných dospelých, ktorí budú citlivo spochybňovať ich presvedčenie, nie ich v ňom slepo utvrďovať. Potrebujú riadnu liečbu a vedenie, nie lieky a chirurgické operácie.“ Jej obavy našli odozvu aj v slovách moderátora Dr. Michaela Laidlawa, ktorý opisoval riziká hormonálne liečených detí a dôrazne vyhlásil: „Poskytujeme škodlivé terapie na základe diagnóz, ktoré vôbec nie sú objektívne. Dr. Marian Rutigliano hovoril o umlčovaní lekárskej komunity, zatiaľ čo Walt Heyer sa podelil o svoj poľutovaniahodný osobný príbeh a o tragické následky svojej medicínskej tranzície.“

A opäť, jediné médiá, ktoré o tomto príbehu písali, boli médiá konzervatívne. Prečo iba časopis *National Review* je ochotný zverejniť prelomovú investigatívnu reportáž, ktorá by kedysi bola bývala vysielaná v najsledovanejšom čase a zverejnená v celoštátnych novinách? Prečo iba pravica sa zaujíma sa o zdravotné poškodzovanie detí?

Zatiaľ iba veľmi málo Američanov pozná pravdu o týchto nebezpečných, netestovaných lekárskech zákrokoch pri liečbe transgenderových detí a o tom, že terapeuti v mnohých štátoch sú zo zákona nútení potvrdzovať identity týchto detí. Prečo to o tom nevedia? Pretože médiá hlavného prúdu mlčia.

Minulý mesiac som sa stretla s podobne postihnutými rodičmi vo Washingtone, DC, a spoločne sa začíname organizovať v hnutí nazvanom Kelsey Coalition. Naše deti identifikujúce sa ako trans (chlapci, dievčatá, maloletí a mladí dospelí) boli poškodené lekármi, terapeutmi a klinikami na celom území Spojených štátov.

Keďže mainstreamové médiá sa tomuto medicínskemu škandálu nechcú venovať, musíme túto prácu robiť sami. Povzbudzujeme ostatných, aby sa k nám pridali.

Slovenský preklad anglického článku zverejnený so súhlasom *Public Discourse: The Journal of the Witherspoon Institute*. <https://www.thepublicdiscourse.com/2019/04/50959/>

URL adresa článku: <http://christianitas.sk/transgender-hrozba-pre-nase-deti/>